

Review

Missing link of policy research in the achievement of educational policy goals

Seyede Nasibeh Ebrahimnezhad Zoghalchali¹, Saed Safarian Hamdani^{2*}, Maryam Taghvaie Yazdi³

1. PhD Student in Educational Management, Islamic Azad University, Sari, Iran.
 2. Department of Educational Management, Sari Branch, Islamic Azad University, Sari, Iran.
 3. Faculty member, Department of Higher Education Management, Sari Branch, Islamic Azad University, Sari, Iran.
- *Corresponding Author: E-mail: snhrm3000@yahoo.com

(Received 8 October 2023; Accepted 19 May 2024)

Abstract

The performance of organizational human resources is established in the form of organizational policy-making. Educational policy-making, along with research policy-making, is a complete individual comprehensiveness in the organization. In today's era, it is not possible to use educational policy-making to achieve the final goals of the organization, so that research policy-making needs to be used along with educational policy. Therefore, the present study aimed to assess the policy-research approach along with the educational policy of educational units. The descriptive review study to simultaneously investigate educational policy-making and research policy-making in university departments. A query was conducted on databases in Persian and English from 2014-2022 using the following keywords: Policy-research, policy-research, educational policy, educational policy-making, education, education system, and university education system. As a result of the search and application of inclusion and exclusion criteria, 98 articles were retrieved, including the searched texts, books, and documents. Finally, 24 papers were included in the present study. The findings demonstrated that studies with an educational policy approach are clearly better than studies with a research approach in the desired policies. Nonetheless, the integration of educational and research policies has been the leading way of scientific synergy. Modern educational services are not possible without research services; moreover, making educational decisions is not feasible and cost-effective without the use of policy-research.

Keywords: Education and training, educational policy, Educational, policy-making, educational system, Policy research, Research policy, University educational system.

ClinExc 2024;13(70-84) (Persian).

حلقه‌ی مفقوده‌ی سیاست پژوهی در دستیابی به اهداف سیاست گذاری آموزشی

سیده نسیمه ابراهیم نژاد ذغالچالی^۱، سعید صفاریان همدانی^{۲*}، مریم تقوایی یزدی^۳

چکیده

عملکرد منابع انسانی سازمان در قالب سیاست گذاری سازمانی شکل می‌گیرد و سیاست گذاری آموزشی در کنار سیاست گذاری پژوهشی نوعی جامعیت کامل فردی در سازمان است. در عصر حاضر، امکان بهره‌گیری از سیاست گذاری آموزشی برای دستیابی به اهداف غایی سازمان امکان‌پذیر نیست؛ به طوری که در کنار سیاست گذاری آموزشی نیاز است از سیاست پژوهشی بهره برد. بر این اساس، مطالعه‌ی حاضر با هدف بررسی رویکرد سیاست پژوهی در کنار سیاست آموزشی واحدهای آموزشی صورت گرفته است.

مطالعه از نوع مروری ساده‌ی نقلی با هدف بررسی سیاست گذاری آموزشی و سیاست گذاری پژوهشی به طور هم‌زمان در واحدهای آموزش دانشگاهی است. این مطالعه با استناد به مقالات استخراج شده از پایگاه‌های اطلاعاتی به دو زبان فارسی و انگلیسی با جست‌وجوی کلیدواژه‌های؛ سیاست پژوهی، سیاست پژوهشی، سیاست آموزشی، سیاست گذاری آموزشی، آموزش و پرورش، نظام آموزشی، نظام آموزش دانشگاهی در بازه‌ی زمانی مشخص صورت گرفته است. در نتیجه‌ی جست‌وجو و اعمال معیارهای ورود و خروج، تعداد ۹۸ مقاله یافت شد، به انضمام متون و کتب و اسناد یافت شده، تعداد ۲۴ مقاله وارد مطالعه‌ی حاضر شد.

یافته‌ها نشان داد که مطالعات با رویکرد سیاست آموزشی به وضوح نسبت به مطالعات با رویکرد پژوهشی در سیاست‌های مدنظر است. اما تفکر ادغام سیاست گذاری آموزشی و پژوهشی راه پیشرو هم‌افزایی علمی انگشت‌شمار بوده است. خدمات آموزشی نوین بدون خدمات پژوهشی امکان‌پذیر نیست. اتخاذ تصمیمات محض آموزشی بدون بهره‌گیری از سیاست پژوهشی، مقذور و به صرفه نیست.

واژه‌های کلیدی: سیاست پژوهی، سیاست پژوهشی، سیاست آموزشی، سیاست گذاری آموزشی، آموزش و پرورش، نظام آموزشی، نظام آموزش دانشگاهی.

۱. دانشجوی دکتری تخصصی مدیریت آموزشی، واحد ساری، دانشگاه آزاد اسلامی، ساری، ایران.

۲. استادیار گروه مدیریت آموزشی، واحد ساری، دانشگاه آزاد اسلامی، ساری، ایران.

۳. دانشیار، گروه مدیریت آموزشی، واحد ساری، دانشگاه آزاد اسلامی، ساری، ایران.

* نویسنده‌ی مسئول: مازندران، ساری، دانشگاه آزاد اسلامی

تاریخ دریافت: ۱۴۰۱/۰۲/۰۶ تاریخ ارجاع جهت اصلاحات: ۱۴۰۱/۱۰/۲۰ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۲/۰۴/۱۰

مقدمه

یکی از ویژگی‌های بارز نظام آموزشی موفق دنیا به‌کارگیری آموزش در کنار پژوهش و تلفیق این دو در روند ارائه‌ی خدمات آموزشی است. بهره‌گیری از فرآورده‌های آموزش و پژوهش بدون سیاست و بدون سیاست‌گذاری امکان‌پذیر نیست. سیاست‌گذاری آموزشی به‌علت قدمت آموزش، بیشتر از سیاست‌گذاری پژوهشی در نظام آموزشی به کار رفته است. با توجه به اینکه سال‌ها از تأسیس سازمان‌های پژوهشی وابسته و غیروابسته به وزارت علوم که ماهیت و فلسفه‌ی وجودی آن‌ها به‌طور رسمی و ضمنی، پژوهش در زمینه‌ی سیاست‌گذاری (در حقیقت همان سیاست‌پژوهی) آموزش عالی بوده است می‌گذرد، هنوز صاحب‌نظران و خبرگان آموزش عالی بر این باورند که فاصله‌ی زیادی تا تحقق سیاست‌گذاری مبتنی بر سیاست‌پژوهی در آموزش عالی ایران وجود دارد (۱). این باور در سایر کشورهای درحال توسعه با مدیریت آموزشی کلاسیک نیز وجود دارد، اما چیزی که مشهود و انکارناپذیر است این است که الگوهای قدیمی ارتباطی میان اندیشه‌پردازان و سیاست‌مداران و مجریان که در تنظیم سیاست‌های علمی به کار گرفته می‌شد، ناکارآمدند؛ زیرا دانش امروزه با پرسش‌ها و تمایل‌های بسیار متفاوت که الزاماً هم‌گرا و همگن نیستند، روبه‌روست و لازم است بدان‌ها پاسخ گوید. افزون بر آن، افراد و نهادهای تولید اندیشه نیازمند برخورداری از ارتباطاتی چندسویه هستند تا بتوانند پاسخ‌گوی اجتماعات و بخش‌هایی باشند که در ارتباط مستقیم با دانش و پژوهش هستند و درعین حال، به‌منظور حفظ مشروعیت خود در جوامع لازم است به بخش‌های متفاوت و به‌ویژه جامعه نیز پاسخ‌گو باشند (۲). ارتباط تنگاتنگ آموزش

با پژوهش زمانی محقق خواهد شد و هدفمند خواهد بود که بر پایه‌ی سیاست علمی و با هدف تولید دانش کاربردی صورت گیرد. رابطه‌ی پژوهش و سیاست‌گذاری فقط بر مبنای اهداف نیست؛ زیرا سیاست‌گذاران منافی دارند که ممکن است با منافع محققان متفاوت باشد. بعضاً به دلیل نبود اعتماد یا حتی فهم مشترک، تعاملی بین آن‌ها صورت نمی‌گیرد. نتایج این تحقیق نشان داد که تسهیل انتقال تحقیقات به فرایند سیاست‌گذاری نیازمند تلاش‌های محققان، سیاست‌گذاران و اشخاص ثالث (ذی‌نفعان) و همچنین همکاری میان محققان و سیاست‌گذاران، افزایش تولید و انتشار تحقیقات مربوطه و مفید توسط سیاست‌پژوهان و حمایت مستمر سیاست‌گذاران از محققان است (۳). قبل از هر چیزی، برای شناخت بهتر سیاست‌گذاری در نظام آموزشی و نتایج آن نیاز است مفاهیمی مانند سیاست و سیاست‌گذاری تعریف شوند.

در تعریف سیاست می‌توان گفت که سیاست (خط‌مشی) عمومی به مجموعه‌ای از اقدامات نسبتاً پایدار، ثابت و هدفمند دولت اطلاق می‌شود که در راستای حل مشکلات یا دغدغه‌های عمومی است (۴). اما سیاست‌گذاری که از سیاست نشئت می‌گیرد، به تفکری جدی نیاز دارد. سیاست‌گذاری باید مبتنی بر تفکری علمی و مستظهر به پژوهش‌های معتبر علمی و اجتماعی باشد (۵)، تفکری علمی که می‌توان آن را عقلانیت^۱ در سیاست‌گذاری تعبیر کرد (۶-۷). کارایی و کیفیت سیاست‌های عمومی همواره پرسش‌برانگیز بوده است و این کارایی محقق نمی‌شود مگر به‌واسطه‌ی اتکای سیاست بر شواهد پژوهشی و عقلانیت. مطلوبیت و اهمیت عقلانیت در سیاست‌گذاری عمومی امری

1. Rationality

بدیهی و فرارزشی است (۸). اما اگر سیاست‌گذاری معقول و علمی در نظام آموزشی صورت نگیرد، عواقب جبران‌ناپذیری دارد.

مسائلی همچون ضعف استقلال و قدرت ابتکار در دانشگاه‌های ایران، مدرک‌گرایی، عرضه‌گرایی، بی‌تناسبی برنامه‌ها و آموزش‌های دانشگاهی با نیازهای واقعی جامعه و بازار کار و جهان‌زندگی، درماندگی آن‌ها از پرورش توانایی‌های ساختن دانش، تفکر انتقادی، خلاقیت و کارآفرینی، رشد کمی به‌دور از حداقل ضابطه‌ی معیارهای کیفی، موانع رشد و بالندگی هیئت‌علمی، عدم توسعه‌ی مطلوب همکاری‌های بین‌المللی و مانند آن، از آثار و تبعات سیاست‌های آموزش عالی در ایران محسوب می‌شود (۵). معضلات و مشکلات سیاست‌گذاری آموزشی غیرعلمی و غیراصولی بستر آموزش و پژوهش را تهدید می‌کند. هر تصمیمی که بدون مدیریت آموزشی، سیاست‌گذاران آموزشی در محیط‌های خرد و کلان و وسیع آموزشی بگیرند، به آسیب‌های جدی کوتاه‌مدت و بلندمدت منجر خواهد شد. بسیاری از آسیب‌ها، چالش‌ها و معضله‌های کارکردی و ساختاری را می‌توان با مرور پژوهش‌هایی که همه‌ساله در این حوزه انجام می‌شود، مشاهده کرد. به‌گواه این پژوهش‌ها، ریشه‌ی بسیاری از این مسائل و چالش‌ها، مستقیم یا غیرمستقیم، برخاسته از سیاست‌گذاری و تصمیم‌گیری در حوزه‌ی آموزش عالی ایران است (۵، ۹-۱۲). به‌منظور برقراری ارتباط مناسب بین حوزه‌ی سیاست‌گذاری و حوزه‌ی علم و دانش و همچنین، برای علمی کردن سیاست‌ها، روش‌های مختلفی پیشنهاد می‌شود. یکی از این روش‌ها استفاده از روش علمی پژوهش در فضای سیاست‌گذاری است که به آن روش سیاست‌پژوهی می‌گویند (۱۳).

سیاست‌پژوهی پلی است بین سیاست‌گذاران و اندیشمندان علوم مختلف برای بهینه کردن آثار سیاست‌های اتخاذشده تا از این طریق، روند توسعه‌ی جامعه تسریع شود. سیاست‌پژوهی روش علمی و محققانه‌ی (به‌جای روش سیاسی) پژوهش (۱۴) و به‌کارگیری پژوهش‌های علمی در سیاست‌گذاری است. با استفاده از این روش، مسائل اجتماعی شناسایی، اطلاعات حساس جمع‌آوری و مفاهیم و فرضیه‌ها ایجاد می‌شوند و مهم‌تر از همه، این روش برای پژوهش‌نزد خط‌مشی‌گذاران ایجاد اعتبار می‌کند (۱۵). در واقع، سیاست‌پژوهی به‌کارگیری پژوهش‌های عملی در خط‌مشی‌گذاری است که با استفاده از این روش، مسائل اجتماعی شناسایی می‌شود، اطلاعات حساس جمع‌آوری می‌شود، مفاهیم و فرضیه‌ها ایجاد می‌شود و مهم‌تر از همه، این روش برای پژوهش‌نزد خط‌مشی‌گذاران ایجاد اعتبار می‌کند (۱۶). بنابراین، سیاست‌پژوهی ارتباط استواری با تنظیم دستورکار دارد و نتایج آن برای توسعه‌ی سیاست‌های عمومی بسیار سودمند است. سیاست‌پژوهی به مطالعه‌ی فرایند سیاست‌گذاری می‌پردازد. سیاست‌پژوهی را عمدتاً آن دسته از متخصصان علوم سیاسی صورت می‌دهند که به فرایند اتخاذ سیاست و آثار آن علاقه‌مندند. به‌راستی که سیاست‌پژوهی در سیاست‌گذاری تأثیرگذار است (۱۴). مدلی که روند سیاست‌پژوهی را شکل می‌دهد، از چهار بعد تشخیص مشکلات و شناسایی مسائل، درک مسائل اصلی، پشتیبانی از برنامه‌ی اقدامات انتخابی و اثر ارزیابی و فرایند کنترل تشکیل شده است (۱۷). ارتباط نزدیک سیاست‌پژوهی با سیاست عمومی نشان‌دهنده‌ی اهمیت پایه‌ریزی آن است؛ زیرا سیاست‌پژوهی استفاده از پژوهش در امر سیاست است که به موجب آن، پژوهش‌های کاربردی‌شده و ارتباط بین رشته‌های

تجزیه و تحلیل کنندگان سیاست‌ها، مؤسسات خیریه، گروه‌های لابی، دانشگاه‌ها و بخش خصوصی (۲۴).

سیاست‌پژوهی برای هدف فوق‌دو وظیفه ویژه‌ی اساسی برعهده دارد: سیاست‌پژوهی نحوه‌ی توجه خط‌مشی‌گذاران به مسائل مرتبط با خط‌مشی را تحت تأثیر قرار می‌دهد. همچنین در نحوه‌ی حمایت مؤثر از خط‌مشی‌های عمومی ترجیحی خط‌مشی‌گذاران اثر می‌گذارد. کار ویژه‌ی فوق‌به ایجاد رابطه بین حوزه‌ی دانش، تصمیم‌گیری‌های عمومی و سیاست‌پژوهی به‌منظور حل مسائل عمومی مبهم و پیچیده مربوط می‌شود (۲۶-۲۵).

در سال‌های اخیر، استفاده از پژوهش برای بهره‌گیری در فضای تصمیم‌گیری سیاسی افزایش یافته است. در این رابطه دولت‌ها، سازمان‌های غیردولتی و گروه‌های پژوهشی نقش ممتازی دارند (۲۷). مشکلات عدیده‌ای پیش روی مدیریت سیاست‌پژوهی وجود دارد. بخشی از مشکلات موجود در عرصه‌ی سیاست‌پژوهی آموزش عالی ایران ناشی از نشاختن اولویت‌های سیاست‌گذاری است و به‌تبع آن سردرگمی در حوزه‌ی سیاست‌پژوهی آموزش عالی ایران روی داده است، به این معنا که به‌علت تعدد مسائل موجود و فقدان اولویت‌بندی در این عرصه، سیاست‌پژوهی موجود چندان عمیق نیست و نتوانسته است در حوزه‌ی سیاست‌گذاری و تصمیم‌گیری آموزش عالی نقش بازوی کمکی و کانون تفکری خود را (بنا بر ماهیت وجودی این نهادها) ایفا کند (۱). در واقع، شکل‌گیری مراکز سیاست‌پژوهی به مفهوم پایان دادن یا کاهش مطالعات و پژوهش‌ها و کاستن از نهادهای پژوهشی در قلمرو آموزش عالی نیست. بنیان سیاست‌پژوهی بر یافته‌های پژوهشی استوار است و بنابراین، چنین نهادی زمانی می‌تواند اثربخش باشد که به منابع گسترده و ژرف پژوهشی دسترسی داشته

آکادمیک و بخش‌های دولتی سیاست‌گذاری گسترش می‌یابد (۱۸). به همین علت، یکی از روش‌های مؤثری که می‌توان در ارتباط دانش و سیاست‌گذاری به آن توجه کرد، سیاست‌پژوهی است (۱۹)؛ چون فرایندی است که پیامد آن ارائه‌ی دانش مستند درباره‌ی مسئله و ارائه‌ی توصیه‌های عقلانی معطوف به عمل به‌منظور حل آن مسئله است (۲۱، ۲۰). این مهم را نباید از نظر دور کرد که سیاست‌پژوهی از ابتدای فرایند سیاست‌گذاری، یعنی شناسایی و تعریف مسئله، می‌تواند و باید در کنار سیاست‌گذاران باشد و با انجام پژوهش، به تحلیل مسئله و مشکل کمک کند و توصیه‌های علمی و معطوف به عمل را برای حل مسئله به سیاست‌گذاران ارائه کند (۲۲). بر همین اساس، نیاز است خصیصه‌های بارز سیاست‌پژوهی به‌دقت تحلیل شود. می‌توان اشاره کرد که تمرکز اصلی سیاست‌پژوهی با دستورجلسه‌ی خط‌مشی عمومی در ارتباط است و نتایج آن برای توسعه‌ی سیاست‌های عمومی سودمند است. سیاست‌پژوهی با مشکل و مسئله‌ی اجتماعی آغاز می‌شود و فرایند پژوهش از طریق خط‌مشی‌های جایگزین برای برخورد با مشکلات توسعه‌یافته تکامل می‌یابد. سپس این گزینه‌ها به خط‌مشی‌گذاران ابلاغ می‌شود (۲۳). خصیصه‌ی مهم سیاست‌پژوهی مشخص کردن بهره‌برداران مطالعه به‌منزله‌ی یکی از گام‌های اولیه در فرایند سیاست‌پژوهی است (۱۴).

گروه‌ها و نهادهای بسیاری از سیاست‌پژوهی استفاده می‌کنند؛ زیرا در کل فرایند سیاست‌گذاری مشارکت دارد و به پژوهش در موضوع سیاست‌گذاری در همه‌ی مراحل چرخه‌ی سیاست‌گذاری می‌پردازد. از بین این گروه‌ها می‌توان به موارد زیر اشاره کرد: سیاست‌گذاران، دولت، گروه‌های ذی‌نفوذ، سازمان‌های اجتماعی، سازمان‌های سیاسی، مشاوران و

باشد (۲۸).

سیاست‌پژوهی، سیاست‌پژوهشی، سیاست‌آموزشی، سیاست‌گذاری آموزشی، آموزش و پرورش، نظام آموزشی، نظام آموزشی دانشگاهی برای جست‌وجو استفاده شده است. ابتدا کتب و اسناد کتابخانه‌ای مطالعه شدند. با جست‌وجو در پایگاه اطلاعاتی؛ ISI، SID، Google Scholar و ISC به دو زبان فارسی و انگلیسی، در مرحله‌ی اول تعداد ۱۴۷ مقاله یافت شد. در این مرحله مقالات تکراری از مسیر جست‌وجو حذف شدند. سپس مقالات بدون متن کامل نیز از تعداد کل مقالات کم شدند. در طی روخوانی مقالات، مقالاتی که از هدف مطالعه دور بودند نیز غربالگری شدند و در این مرحله تعداد ۵۸ مقاله باقی ماندند. دو نویسنده مقالات باقی‌مانده را مطالعه کردند و در نهایت، ۴۲ مقاله‌ی کاربردی که از محتوای سیاست‌پژوهی و سیاست‌آموزشی برخوردار بودند، وارد مطالعه شده‌اند.

یافته‌ها

نتیجه‌ی جست‌وجو و غربالگری چهارمرحله‌ای در پایگاه‌های اطلاعاتی ۱۴ مقاله‌ی فارسی و ۱۱ مقاله‌ی انگلیسی بوده است. از این تعداد هیچ‌یک از مقالات به ادغام سیاست‌پژوهی و سیاست‌آموزشی اشاره نکرده‌اند. محتویات برخی از مقالات همسویی سیاست‌پژوهی و سیاست‌آموزشی را به‌طور غیرمستقیم مطرح می‌کند، اما هدف مطالعه‌ی حاضر که بررسی چالش‌های سیاست‌پژوهشی و سیاست‌آموزشی در سیاست‌گذاری نظام آموزشی در دانشگاه‌ها است، در هیچ مطالعه‌ای طی جست‌وجو یافت نشد. بنابراین، از حیث جدید بودن مطالعه، می‌توان این‌طور بدون اغراق گفت که نتایج مطالعه‌ی حاضر به‌نوعی بخشی از هدف مطالعه را پوشش می‌دهد. نتایج به دو بخش مطالعات داخلی و خارجی تقسیم می‌شود و به بخشی از اهداف

مطالعه‌ی حاضر در پی یافتن حلقه‌ی مفقوده‌ی سیاست‌پژوهی در دستیابی به اهداف سیاست‌گذاری آموزشی است، چیزی که در راستای بررسی رویکرد سیاست‌پژوهی و سیاست‌آموزشی است تا با دستیابی به دانسته‌های سایر مطالعات و تحقیقات، روند کیفی و کمی‌سازی سیاست‌های نظام آموزشی ارتقا یابد و فرایند سیاست‌پژوهی همپای سیاست‌آموزشی در نظام پیش رود؛ به‌طور ساده‌تر، رویکردهای بهبود و ارتقای نظام آموزشی با سیاست‌پژوهی بررسی و تحلیل شود. یکی از تفاوت‌های عمده‌ی این مطالعه با سایر مطالعات تحلیل وضعیت سیاست‌پژوهی آموزشی به‌طور ادغامی در سیاست‌گذاری است. متون مرتبط داخلی و خارجی نیز به ابعادی از سیاست‌پژوهی و سیاست‌آموزشی اشاره می‌کنند، اما با در کنار هم قرار دادن چهارچوب‌ها و اجزای سیاست‌گذاری نظام آموزشی می‌توان الگوی مناسب‌تری برای تحلیل آسیب‌شناسی نظام آموزشی تهیه کرد. بنابراین، مطالعه‌ی حاضر با هدف بررسی جایگاه سیاست‌پژوهی در سیاست‌گذاری نظام آموزشی دانشگاهی صورت گرفته است. تلفیق سیاست‌پژوهی و سیاست‌آموزشی در نظام دانشگاهی یک تکنیک معنادار سیاست‌گذاری هدفمند نظام دانشگاهی است.

روش کار

مطالعه‌ی پیش رو یک مطالعه‌ی مروری نقلی است. این مطالعه از طریق جمع‌آوری داده‌ها در پایگاه‌های اطلاعاتی، اسناد و کتب حوزه‌ی آموزشی در بازه‌ی زمانی سال‌های ۱۳۹۳ الی ۱۴۰۲ صورت گرفته است. هدف مطالعه بررسی اهداف سیاست‌پژوهی و سیاست‌آموزشی است که در راستای سیاست‌گذاری نظام آموزشی است. در این مطالعه از کلیدواژه‌های

مطالعه اشاره می‌کند. مرور متون مرتبط و خلاصه‌ای از هریک از مقالات در جدول شماره ۱ آمده است. سعی شده است خلاصه‌ای از نتایج مطالعات به همراه مشخصه‌های مقالات در جدول بیاید.

بحث

نتایج مطالعات نشان می‌دهد که سیاست‌پژوهی در سیاست‌گذاری‌های آموزشی نقش بسزایی دارد، اما نیاز است قبل از بررسی نتایج تفاوت عمده‌ی سیاست‌پژوهی با انواع تعاریف نزدیک به آن شرح داده شود. به‌طور مثال، نیاز است تفاوت سیاست‌پژوهی با تحقیقات بنیادی شرح داده شود. سیاست‌پژوهی نیازمند روش‌هایی متفاوت با روش‌های تحقیقات بنیادی است؛ زیرا سیاست‌پژوهی همیشه به دنبال تغییر جهان است، درحالی‌که تحقیقات بنیادی تلاش می‌کند جهان را آن‌گونه که هست، درک کند (۳). زیرا پژوهش در حوزه‌ی سیاست‌گذاری به معنای اجرای فرایند پژوهش در خصوص مسئله‌ی اجتماعی مهم یا تحلیل آن مسئله به‌منظور ارائه‌ی توصیه‌های علمی و معطوف به عمل به خط‌مشی‌گذاران برای حل مسئله است. همچنین، نشان‌دهنده‌ی وضعیت مدیریت نظام آموزشی در دنیا و کشور است؛ خصوصاً نظام آموزشی ایران، چون بازتاب وضع موجود مدیریت، برنامه‌ریزی و سیاست‌گذاری در نظام آموزش عالی ایران حکایت از نوعی ناکارآمدی یا بدکارکردی در سطوح نهادی و ساختاری دارد و بیانگر کاستی‌ها و ناکارآمدی موجود در نهادهای تصمیم‌گیرنده و تصمیم‌ساز است (۵۱). به بیان روشن‌تر باید اذعان کرد که در فرایند سیاست‌گذاری و تصمیم‌گیری آموزش عالی در ایران،

گسستی میان سیاست‌پژوهان و سیاست‌گذاران (تصمیم‌گیران) وجود دارد. نتیجه‌ی این گسست عدم کاربرد یافته‌های پژوهشی در فرایند سیاست‌گذاری آموزش عالی است (۵۱). بنابراین، نیاز است ابعاد سیاست‌گذاری در حوزه‌ی پژوهش در کنار آموزش تحلیل شود؛ زیرا سیاست‌پژوهی می‌تواند با ژرفانگری، توصیه‌های علمی مناسبی به سیاست‌گذاران ارائه دهد. در سال‌های اخیر، نهادهای سیاست‌گذاری تلاش زیادی برای استفاده از روش سیاست‌پژوهی به‌منظور علمی کردن سیاست‌ها کرده‌اند (۱۴). ارتباط تنگاتنگ سیاست با سیاست آموزشی و سیاست‌پژوهی انکارناپذیر است، پس می‌توان با شناخت هرچه بیشتر عوامل آسیب‌زای این حوزه‌ی مهم و درک اساسی مفاهیم و عوامل مطرح‌شده از سوی سیاست‌گذاران و تصمیم‌گیران کلان آموزش عالی، سیاست‌پژوهی را در این بخش محقق کرد. باید باور به آنچه امروزه اصلی مهم در تمامی حوزه‌های سیاست‌گذاری و تصمیم‌گیری فرض می‌شود، پیش‌فرض ذهنی سیاست‌گذاران و تصمیم‌گیران آموزش عالی ایران باشد تا آن‌ها بتوانند جایگاه شایسته‌ی خود را بیابند و بیش از پیش در فرایند سیاست‌گذاری ایفای نقش کنند. باید از توانمندی‌های بالقوه‌ی سیاست‌پژوهان این حوزه نهایت بهره را برد (۱). بنابراین، باید سازوکاری در حیطه‌ی سیاست‌گذاری آموزش عالی به وجود آید که سیاست‌پژوهان و سیاست‌گذاران در تعامل با یکدیگر بتوانند نیازهای اصلی سیاست‌گذاری را بشناسند و آن‌ها را بر اساس اهمیت و شدتی که دارند، اولویت‌بندی کنند تا از این رهگذر، سیاست‌پژوهی‌های صورت‌پذیرفته اثربخشی و کارایی بیشتری داشته باشند. در بعد کارکردی، مواردی مانند

سرشناس نبودن سیاست‌پژوهان آموزش عالی ایران، به کار نگرفتن یافته‌های حاصل از سیاست‌پژوهی و ناآشنایی با محیط اجرا از اهمیت بالاتری برخوردار بودند (۱). از طرفی دیگر، محرمانه پنداشتن عملیات سیاست‌سازی و سیاست‌گذاری و دور از دسترس نگه داشتن آن از افکار عمومی ممکن است به از میان رفتن اثربخشی سیاست‌پژوهی منجر شود و به گونه‌ای موجب افزایش خودبسندگی شود. در این صورت، شکل‌گیری نهادی متمرکز نه تنها سودمند نخواهد بود، بلکه موجب پیچیده‌تر شدن فرایند سیاست‌سازی و سیاست‌گذاری می‌شود (۲۸).

نتیجه‌گیری

برای آینده‌ی آموزشی نیازمند سیاست‌سازی و سیاست‌گذاری استاندارد بر مبنای سیاست آموزشی و سیاست‌پژوهی هستیم. سیاست‌پژوهی راه جدیدی نیست. سیاست‌پژوهی روشی پنهان برای دستیابی به

اهداف آموزشی است که هم‌اکنون به عرصه‌ی ظهور درآمده است، اما علل بسیار متعددی بر اثرگذاری و اثربخشی این رویکرد نقش دارند و نیاز است عوامل مؤثر و غیرمؤثر تعیین شوند. عواملی که در ادامه می‌آیند ممکن است در تدوین سیاست‌پژوهی در نظام آموزشی تأثیر بسزایی بگذارند: سیاست‌گذاری عمومی آموزشی، ایجاد کانون تفکرپژوهی در دانشکده‌ها و دانشگاه‌ها، ایجاد تحقیقات عرضه‌محور، نیازسنجی سیاست‌های پژوهشی رشته‌های آموزشی، پردازش اطلاعاتی بر مبنای سیاست کاربردی، تعیین اعتبارات میان‌بخشی و فرابخشی، کاربست یافته‌ها در عرصه‌های عملی، ایجاد کانون‌های تولیدات مراکز ملی سیاست‌های پژوهشی، به‌کارگیری سیاست‌پژوهی در کنار سیاست آموزشی به‌عنوان نیروهای پیش‌برنده‌ی توسعه‌یافتگی دانشگاه‌ها، قانون‌گذاری الگوهای سیاست‌پژوهی در آموزش عالی، ایجاد کانون‌های تولید و ترویج دانش و ...

جدول شماره ۱: خلاصه‌ی مقالات یافت‌شده

ردیف	پژوهشگر و سال	عنوان پژوهش	ابزار و روش تجزیه و تحلیل	نتایج
۱	سامانی و همکاران (۲۹) (۱۴۰۱)	شناسایی مؤلفه‌ها و شاخص‌های مدیریتی برای دانشگاه‌های دولتی (دانشگاه‌های سطح یک ایران)	آمیخته / کدگذاری	بر اساس نتایج به‌دست آمده، الگوی مدیریتی با ۳۸ شاخص در ۷ دسته، دسته‌بندی شد که شامل ارزیابی کیفیت، سیاست‌گذاری، الگوهای مدیریت و رهبری، سازوکارهای مالی، خودمختاری، برنامه‌ریزی و نظارت دولتی بودند.
۲	شریف‌زاده و اندیشمند (۳۰) (۱۴۰۰)	سیاست‌گذاری در حوزه‌ی فناوری و نوآوری و نقش نظام آموزشی در آن	مروری / تحلیل محتوا	عنوان کردند که فناوری، علم و نوآوری عرصه‌های جدیدی هستند که در توسعه و پیشرفت جوامع نقش حیاتی ایفا می‌کنند. سیاست‌گذاری فناوری و نوآوری نوعی سیاست‌گذاری است که غالباً هدفمند و در راستای به‌کارگیری و توسعه‌ی فناوری، دانش و نوآوری در سازمان‌ها، صنایع و کشور است و هدف عمده‌ی آن توسعه‌ی اقتصادی و بهره‌روری است. این سیاست‌گذاری شامل مفاهیم به‌هم‌پیوسته‌ی فناوری، علم و نوآوری است. این سیاست‌گذاری علاوه بر ابزارها و رویکردهایی که مانند نظام نوآوری و هوشمندی راهبردی دارد، عناصر تعیین‌کننده‌ی دیگری مانند خرده‌نظام‌ها دارد که بازیگران اصلی یا به عبارتی نقش‌آفرینان آن هستند. یکی از این بازیگران مهم کلیدی نظام آموزشی است که می‌تواند در توسعه‌ی فناوری و نوآوری و سیاست‌گذاری مربوط به آن نقش کلیدی بازی کند.
۳	شهامت و اکبرپور (۳۱) (۱۳۹۹)	سیاست‌گذاری آموزشی در مقطع پیش‌دبستانی	شیوه‌ی اسنادی و کتابخانه‌ای	نتایج بیانگر آن است که سیاست‌گذاری در مقطع ابتدایی متأثر از چند نهاد است. از جمله‌ی این عوامل، عوامل اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی، سیاسی، قانونی، روان‌شناختی، تکنولوژیکی و در نهایت اعتقادی و آرمانی است که هر یک نیز به زیرشاخه‌هایی تقسیم شده‌اند.
۴	آراسته و همکاران (۳۲) (۱۴۰۰)	ارائه‌ی سیاست‌گذاری دیجیتالی (رویکرد کیفی)	الگوی دانشگاه کدگذاری نظری / فراترکیب	یافته‌های تحقیق حکایت از شناسایی پنج بعد سیاست‌گذاری شامل سیاست‌گذاری‌های آموزشی، ساختاری، فناورانه، فرهنگی و اقتصادی داشت. سیاست‌گذاری آموزشی شامل مؤلفه‌های ارزشیابی دیجیتالی، کیفیت آموزش دیجیتالی، اکوسیستم یادگیری دیجیتالی، محتوای دیجیتالی، برنامه‌ی درسی دیجیتالی و فرایند یاددهی و یادگیری دیجیتالی بود. سیاست‌گذاری ساختاری شامل سیاست‌ها و قوانین دیجیتالی، مدیریت و رهبری دیجیتالی، ارزشیابی و کنترل دیجیتالی و منابع انسانی دیجیتالی است و سیاست‌گذاری تکنولوژیکی شامل سیاست‌های نرم‌افزاری، سیاست‌های سخت‌افزاری و سیاست‌های پشتیبانی است. همچنین، سیاست‌گذاری فرهنگی شامل مدیریت ارتباطات دیجیتالی، بین‌المللی دوره‌های آموزش عالی، شناخت و نگرش به دوره‌های دیجیتالی و دسترسی به آموزش عالی (دوره‌های دیجیتالی) و برابری اجتماعی بود.

جدول شماره ۱: خلاصه‌ی مقالات یافت‌شده				
ردیف	پژوهشگر و سال	عنوان پژوهش	ابزار و روش تجزیه و تحلیل	نتایج
۵	قادرمزی و بلندهمتان (۳۳) (۱۴۰۰)	بازنمایی تجارب مدیران مدارس از سیاست‌گذاری کیفیت آموزش	روایت‌پژوهی / تحلیل مضمون	تحلیل‌ها نشان داد که عوامل عمده‌ای در سیاست‌گذاری‌های مدیران ممکن است تأثیرگذار باشد. عوامل سیاسی، اجتماعی، اقتصادی، فرهنگی، انسانی، فناوری یا حرفه‌ای و قانونی، هر یک به‌نوبه‌ی خود می‌تواند بر فرایند سیاست‌گذاری تأثیر بگذارد.
۶	کشت کار و همکاران (۳) (۱۴۰۰)	مدل به‌کارگیری سیاست‌پژوهی در حوزه‌ی سیاست‌گذاری عمومی: مطالعه‌ی موردی بخش مسکن	ترکیبی / تحلیل تم	یافته‌های پژوهش حاکی از آن است که چگونگی انجام تحقیق و سایر ویژگی‌های آن به همراه دیدگاه سیاست‌گذار به مقوله‌ی تحقیق که ماحصل ویژگی‌های فردی و اکتسابی است، بیشترین تأثیر را در تحریک سیاست‌گذار به استفاده از نتایج سیاست‌پژوهی دارد. ذی‌نفعان سیاست نیز (اولویت سوم) می‌توانند از طریق مطالبه‌گری از سازمان‌های سیاست‌گذار، آن‌ها را به تعامل با محققان به‌منظور استفاده از گزارش‌های آن‌ها وادار کنند.
۷	شیخ زاده و نیکخواه (۳۴) (۱۳۹۹)	واکاوی مضامین راهبردی در سیاست‌های کلی نظام: کاربرد چهارچوب مضمون در سیاست‌پژوهی	کیفی/تحلیل مضمون	نتایج نشان داد که ماهیت حدود ۶۰ درصد از سیاست‌ها هدف و راهبرد و ماهیت حدود ۴۰ درصد از آن‌ها تاکتیک و قانون است. در حدود ۷۵ درصد از سیاست‌ها به موضوعات اقتصادی و در ۶۰ درصد از سیاست‌ها به علم و فناوری پرداخته شده است. همچنین حدود ۴۰ درصد کل محتوای سیاست‌ها را موضوعات اقتصادی و حدود ۳۰ درصد آن‌ها را موضوعات عمومی، فرهنگی و اجتماعی به نسبت مساوی تشکیل می‌دهد. رویکرد غالب حدود ۴۰ درصد از سیاست‌ها شناسایی و حل مسئله و رویکرد حدود ۴۰ درصد دیگر آن‌ها بهره‌گیری از فرصت‌هاست. رویکرد حدود ۲۰ درصد از سیاست‌های کلی نیز پیشگیری و حل بحران است. در پایان، پیشنهادها و رهنمودهایی برای بازنگری در سیاست‌های کلی ارائه شده است.
۸	حیدری (۳۵) (۱۳۹۹)	بررسی کارکردهای سیاست‌گذاری آموزشی در نظام تعلیم و تربیت	کیفی / کدگذاری نظری	نشان داد که فرایند سیاست‌گذاری آموزشی از طریق چهار مضمون کارکردی توسعه‌ی هنجارهای مدنی، خلق سرمایه‌های غیرمادی، نهاده‌سازی جامعه‌پذیری سیاسی و آموزش حفظ محیط‌زیست در تحقق چهار هدف بنیادین نظام تعلیم و تربیت شامل توسعه پایدار، پرورش شهروند خوب، کمک به رشد اقتصادی جامعه و ایجاد جامعه‌ی دموکراتیک تأثیر گذارند.
۹	بنار و همکاران (۳۶) (۱۳۹۸)	طراحی الگوی سیاست‌گذاری در وزارت علوم، تحقیقات و فناوری با رویکرد هوش تجاری: با استفاده از نظریه‌ی داده‌بنیاد	روش تحقیق کیفی و راهبرد نظریه‌ی داده‌بنیاد	بر اساس کدگذاری‌های انجام‌شده، ابتدا ۱۹۳ کد اولیه‌ی تحقیق تعیین شد. سپس ۲ مفهوم (طبقه‌ی اصلی) و ۲۷ مقوله (طبقه‌ی فرعی) مشخص شدند. در نهایت، با کدگذاری انتخابی و دسته‌بندی تجمیعی مقوله‌ها، ۶ جزء کلیدی و اصلی الگو و روابط بین آن‌ها مشخص شد و سطوح کاربری این اجزا تعیین شد. در نهایت، الگوی طراحی‌شده که دارای شش جزء / کد یا گام است با استفاده از روش‌های علمی ارزیابی و اعتبارسنجی شد و کیفیت آن تأیید شد و پیشنهادها برای پژوهش‌های آتی ارائه شد.

جدول شماره ۱: خلاصه‌ی مقالات یافت‌شده				
ردیف	پژوهشگر و سال	عنوان پژوهش	ابزار و روش تجزیه و تحلیل	نتایج
۱۰	جعفری و کریمی (۳۷) (۱۳۹۷)	سیاست‌گذاری حرفه‌ای در نظام آموزشی در هزاره‌ی سوم با تأکید بر مبحث آینده‌پژوهی	مروری / تحلیل محتوا	نتایج آن نشان داد که سازمان‌های آموزشی همانند سایر سازمان‌ها دارای اهداف، ساختار، فرایند سیاست‌گذاری، برنامه، منابع انسانی و فیزیکی هستند. اما سازمان‌های آموزشی ماهیت و ویژگی‌های منحصر به فردی دارند که آن‌ها را از سایر سازمان‌ها متمایز می‌سازد. در هزاره‌ی سوم عصر جهانی شدن، رشد فزاینده‌ی اطلاعات و ارتباطات، تغییر و تحولات سریع، سازمان‌ها از جمله آموزش و پرورش را با چالش‌هایی مواجه ساخته است. از آنجایی که نظام آموزش و پرورش، به عبارت دیگر تعلیم و تربیت، یکی از نهادهای اجتماعی محوری و تعیین‌کننده در تحقق توسعه‌ی کشور به حساب می‌آید، ضروری است برای رویارویی با تضادها، تصادم‌ها و چالش‌ها، به سیاست‌گذاری حرفه‌ای در نظام آموزشی با تأکید بر مقوله‌ی آینده‌نگری و آینده‌پژوهی اهتمام ورزند. بنابراین، آموزش باید متوجه آینده باشد و به چشم‌اندازهای آینده بنگرد.
۱۱	فرح آبادی و همکاران (۳۸) (۱۳۹۵)	بررسی آسیب‌شناسی فرایند سیاست‌پژوهی در نظام آموزش عالی ایران	کیفی / کدگذاری نظری	یافته‌های پژوهش حاکی از وجود ۱۱۳ گزاره‌ی مفهومی (مقوله‌ی فرعی)، ۱۴ مقوله‌ی اصلی در قالب پنج بعد عوامل زمینه‌ای و محیطی، عوامل ساختاری، عوامل کارکردی (مربوط به سیاست‌گذاران / تصمیم‌گیران آموزش عالی و سیاست‌پژوهان آموزش عالی) و عوامل تعاملی و ارتباطی بود.
۱۲	حمیدی زاده و قلی‌پور (۳۹) (۱۳۹۳)	نگاشت مفهومی و اعتباریابی مدل عوامل مؤثر بر به‌کارگیری سیاست‌پژوهی در سیاست‌گذاری	متوالی ترکیب اکتشافی / کدگذاری نظری	نتایج طراحی مدل نشان داد که عوامل در قالب ۱۸ مؤلفه و ۴ بعد شامل تحقیق، خط‌مشی‌گذار، ویژگی‌های هویتی محقق و زمینه است. در مرحله‌ی اعتبارسنجی نیز مدل طراحی شده تأیید شد.
۱۳	احمدی (۴۰) (۱۳۹۳)	سیاست‌پژوهی: عامل موفقیت سیاست‌گذاران	کتابخانه‌ای / تحلیل محتوا	نتایج آن نشان داد که در سال‌های اخیر به‌منظور علمی کردن سیاست‌ها، فعالیت نهادهای سیاست‌پژوهی در سیاست‌گذاری افزایش یافته است. یکی از روش‌های استفاده از روش علمی پژوهش در سیاست‌گذاری، روش سیاست‌پژوهی است. سیاست‌پژوهی فرایند انجام تحقیق درباره‌ی مسئله‌ی اجتماعی یا تحلیل آن به‌منظور ارائه‌ی توصیه‌های عملی به سیاست‌گذاران است. سیاست‌پژوهی وسیله‌ای برای خلق دانش در فرایند خط‌مشی‌گذاری قلمداد می‌شود. سیاست‌پژوهی استفاده از پژوهش در امر سیاست است که به موجب آن، تحقیقات و پژوهش‌ها کاربردی می‌شوند و ارتباط بین رشته‌های دانشگاهی و بخش‌های سیاست‌گذاری دولتی گسترش می‌یابد. سیاست‌پژوهی روش علمی برای پرداختن به مسائل و مشکلات اجتماعی است و سازوکار تزریق عقلانیت حرفه‌ای به چرخه‌ی خط‌مشی‌گذاری است

جدول شماره ۱: خلاصه‌ی مقالات یافت‌شده				
ردیف	پژوهشگر و سال	عنوان پژوهش	ابزار و روش تجزیه و تحلیل	نتایج
۱۴	قلی پور و همکاران (۱۴) (۱۳۸۹)	بررسی تأثیر سیاست‌پژوهی در فضای سیاست‌گذاری: (مطالعه‌ی موردی در مرکز پژوهش‌های مجلس شورای اسلامی)	توصیفی-پیمایشی / معادلات ساختاری	بر اساس نتایج به‌دست آمده در هر چهار بعد، بین وضع موجود و وضع مطلوب تفاوت معناداری وجود دارد، به این معنا که فعالیت‌های سیاست‌پژوهی در جامعه‌ی آماری از تأثیرگذاری لازم در فضای سیاست‌گذاری برخوردار نیست.
۱۵	انزلیانو (۴۱) (۲۰۲۲)	بررسی مسائل سیاست‌گذاری آموزشی و تأثیر آن بر رفاه استادان	توصیفی-همبستگی / همبستگی	نتایج حاصل از آن نشان دادند که سیاست‌گذاری آموزشی می‌تواند بر تمام ارکان مرتبط با دانشگاه، اعم از ارکان آموزشی و پژوهشی تأثیر بگذارد. همچنین، نتایج پژوهش نشان داد که سیاست‌گذاری آموزشی بر رفاه حال استادان دانشگاه‌ها نیز تأثیر می‌گذارد.
۱۶	مالین و تان (۴۲) (۲۰۲۲)	مبادله‌ی نوآوری دولتی و سیاست آموزشی: سیاست آموزشی	کیفی / تحلیل مضمون	نتایج حاصل از پژوهش نشان می‌دهد که تعامل سیاست‌گذاری آموزشی و نوآوری دولتی چهار هدف اصلی را برآورده می‌کند: ۱. ایجاد و حفظ قدرت مترقی بین‌دولتی؛ ۲. عمل به‌عنوان یک ضد؛ ۳. تقویت توسعه‌ی رهبری؛ ۴. پیشبرد سیاست‌ها/ ایده‌های مترقی در یک دانشگاه با سیستم متمرکز.
۱۷	هانگ (۴۳) (۲۰۲۲)	بررسی انتقادی در مسیر سیاست‌گذاری آموزشی و چگونگی تأثیر آن بر کودکان مهاجر در چین	ارزیابی	نتایج آن نشان داد که تفاوت سیاست‌گذاری آموزشی بین زمینه‌های مختلف محلی چینی و در دهه‌های گذشته و دوره‌های جدید دیده می‌شود. در این پژوهش نشان داده شده است که سیاست‌گذاری آموزشی مدرن برای کودکان مهاجر در چین از پرداختن به تفاوت‌های فرهنگی دانش‌آموزان خارجی عاری است و باید بازنویسی شود.
۱۸	پچمن و هاوس (۴۴) (۲۰۲۲)	چگونه سیاست‌گذاران از واژه‌ی کیفیت در سیاست‌گذاری آموزش عالی استفاده می‌کنند؟	اسنادی / تحلیل محتوا	نتایج حاصل نشان می‌دهد که سیاست‌گذاران آموزشی کیفیت در آموزش عالی را که شامل کیفیت درون‌داد، برون‌داد و فرایند آموزش عالی است، عامل اصلی برای سیاست‌گذاری مدرن آموزشی می‌دانند.
۱۹	یو (۴۵) (۲۰۲۲)	مهاجرت و سیاست‌گذاری آموزشی	مروری / تحلیل محتوا	نتایج آن نشان داد که در کشورهایی که عامل مهارت در آن‌ها بسیار حاکم است، سیاست‌گذاری آموزشی نیز همگام با سیاست‌گذاری عمومی تغییر پیدا می‌کند و سیاست‌گذاری آموزشی مبتنی بر ارتقای سطح کیفی فراگیران مهاجر اعمال می‌شود.
۲۰	مالین و لومنسکی (۴۶) (۲۰۲۲)	نظر چه کسانی در سیاست‌گذاری آموزشی مطرح است؟	اسنادی / تحلیل محتوا	نتایج حاصل از پژوهش نشان داد که در سیاست‌گذاری آموزشی معمولاً تصمیم‌گیران کلیدی آموزشی نقش فعال دارند، اما در این بین، می‌توان به استادان، دانشجویان، مدیران و رؤسای مراکز آموزشی و تمام دست‌اندرکاران آموزشی اشاره کرد.
۲۱	مینگ و گلدنبرگ (۴۷) (۲۰۲۱)	جهانی شدن و بین‌المللی شدن به‌عنوان چهارچوبی برای تحقیقات آموزش عالی	توصیفی-تحلیلی / معادلات ساختاری	نشان دادند که امروزه، سیاست‌پژوهی در راستای سیاست‌گذاری آموزشی باید بر اساس فناوری‌های روز تغییر کند. ایشان عدم قطعیت‌های محیطی را عامل مؤثر در سیاست‌پژوهی و سیاست‌گذاری آموزشی می‌دانند.

جدول شماره ۱: خلاصه‌ی مقالات یافت‌شده				
ردیف	پژوهشگر و سال	عنوان پژوهش	ابزار و روش تجزیه و تحلیل	نتایج
۲۲	لندی و همکاران (۴۸) (۲۰۲۱)	سیاست پژوهی آموزشی در ایالات متحده	کیفی / کدگذاری نظری	نتایج نشان داد که سیاست پژوهی آموزشی در هر زمینه‌ای باید در سطوح مختلف ملی، فدرال و دولت‌های محلی اتخاذ شود.
۲۳	راشا و همکاران (۴۹) (۲۰۲۱)	مسائل سطح در ارتباط با سیاست پژوهی و سیاست‌گذاری آموزشی	مروری نظام‌مند / تحلیل محتوا	نتایج نشان داد که به‌منظور بهبود سیاست پژوهی در سیاست‌گذاری آموزشی، توجه به تکنولوژی در تمام زمینه‌های آموزشی و همچنین، اقتصاد و دانش مدرن ضروری است.
۲۴	نورعینی و همکاران (۵۰) (۲۰۱۹)	سیاست پژوهی برای ارتقای آموزش دانشگاهی	فرا ترکیب / کدگذاری	نتایج حاصل از پژوهش نشان داد که برای بهبود آموزش در سطح دانشگاهی، پرداختن به مقوله‌ی سیاست پژوهی و بررسی سیاست‌های دموکراتیک دانشگاهی ضروری است.

References

- Amiri Farahabadi J, Abolghasemi M, Ghahramani M. Designing and Validation of Pathology Model of Iranian Higher Education Policy Research Process. *Journal of Educational Sciences*. 2018;25(1):109-126.
- Mayor F, Agosto F. Science and power. Transled by Vahidi, P, Tehran: Management and Planning Organization. 1995.
- Keshtkarajabi M, Etebarian A, Gheitani A. The Model for using policy research in policy making: A case study of the housing sector. *Strategic Studies of public policy*. 2021;11(39):206-229.
- Anderson EJ. *Public Policy-making. An Introduction* 8th Edition Boston. MA: Wadsworth Publishing. 2014.
- Farasatkah M. Critique of the Policy Making in Iran Higher Education, Social critique of higher education. Tehran: Iranian Sociological Association 2013: 1-3.
- Snellen I. Conciliation of rationalities: the essence of public administration. *Administrative Theory & Praxis*. 2002;24(2):323-46.
- Pal LA. Beyond policy analysis: Public issue management in turbulent times. 1997.
- Moshabki Isfahani A, Danaiifard H, Saghafy A. Public Policy Implementation: Explaining the Role of Rationality in Policy Formulation. *Journal of Management Research in Iran, Human Sciences Teacher, Tarbiat Modarres University Press*. 2010;14(4).
- Taslimi MS, Noruzi K, Sanaii M. Imparted Policies implementing in National Master Plan for Science and Education Case study: Adjustment the Capacity of Higher Education Institutions (with regard to Geographical Preparation). *Science and Technology Policy Letters*. 2016;6(2):29-46.
- Abbasi M, Pozarani A, editors. Higher education quality policy making: challenges and prospects. Fifth conference on "quality assessment in the academic system"-University of Tehran-Campus of Technical Faculties. 2011.
- Ebrahimi M, editor A critique of the policies of physical and structural development in higher education. National Iranian Higher Education Congress.
- Farasatkah M, Maniee R. Effective factors on faculty participation in higher education policy making and university planning. *Quarterly Journal of Research and Planning in Higher Education*. 2023;20(4):29-53.
- Qolipour R., Poursyd B., Hamidzadeh A, Amiri A.R. Investigating the effect of policy research in the policy-making space (a case study in the Islamic Council Research Center). *Journal of public administration*. 2010; 2(4):127-144.

14. Gholi pour R, Pourseyed B, Hamidizadeh A, Amiri A. Studying the Effect of Policy Research in Policy Making Area. *Journal of Public Administration*. 2010; 2(4).
15. Kamali Y. Explanation of stakeholder analysis methodology and its application in public policy. *Management and development process*. 2016;28(4):3-30.
16. Oreszczyn S, Carr S. Improving the link between policy research and practice: using a scenario workshop as a qualitative research tool in the case of genetically modified crops. *Qualitative research*. 2008;8(4):473-497.
17. Zajda J. *Third international handbook of globalisation, education and policy research*: Springer. 2021.
18. Wilhelm T. *Strange Bedfellows: The Policy Consequences of Legislative—Judicial Relations in the American States*. *American politics research*. 2009;37(1):3-29.
19. Gholipour R, Gholam Ahangar E. *Public Policy Making Process in Iran*. Tehran: Islamic Parliament Research Center Publication. 2010.
20. Dukeshire S, Thurlow J. *Understanding the Link Between Research and Policy. Rural Communities Impacting Policy Project*. Atlantic Health Promotion Research Centre, Dalhousie University. 2002.
21. Majchrzak A, Markus ML. *Methods for policy research: Taking socially responsible action*: SAGE publications. 2013.
22. Gholipour R, Faghihi M. *Policy and Public Policy Analysis*. Mahkameh Publication, Tehran, Iran. 2014.
23. Hovland I. *Making a Difference: M&E of Policy Research*, Overseas Development Institute. UK, Working Paper 281. 2007.
24. Saunders P, Fine M. *Evaluation and research in social policy: Social Policy Research Centre*, UNSW. 1995.
25. May H. Making statistics more meaningful for policy research and program evaluation. *American Journal of evaluation*. 2004;25(4):525-240.
26. Morss RE. Problem definition in atmospheric science public policy: The example of observing-system design for weather prediction. *Bulletin of the American Meteorological Society*. 2005;86(2):181-192.
27. Hird JA. Policy analysis for what? The effectiveness of nonpartisan policy research organizations. *Policy Studies Journal*. 2005;33(1):83-105.
28. Javedani H. Designing a policy research model in Iran's higher education system. *Research and planning in higher education*. 2023;21(2):81-104.
29. Samani Z, Maleki Avarsin S, Daneshvar Hariss Z. Identification of components and indicators of the management model in the public universities of Iran (top universities). *Higher Education Letter*. 2022;15(57): 87-107.
30. Sharifzadeh M, Andishmand V. Policy-making in the field of technology and innovation and the role of the educational system. *New developments in educational management*. 2021; 1(3): 13-25.
31. Shahamat N, Akbarpour S. *educational policy in primary level, the fifth international conference on innovation and research in educational sciences, management and psychology*, Tehran.2019.
32. Arasteh H.R., Noh Ebrahim A., Abbasian H., Khabareh K. Presenting the digital university policy model of qualitative approach. *Journal of Management & Planning in Educational Systems/Mudriyyat & Barnamah/Rizi dar Nizam/Ha-yi Amuzishi*. 2021;14(2):47-72.
33. Ghadermazi S, Bolandhematan K. Representation of school principals' experiences of quality education policy. *Journal of School Administration*. 2021;9(2): 413-454.
34. Sheikhzadeh M, Nikkhaah-Farkhani Z. Analysis of Strategic Themes in the Iran General Policies: Application of Framework Analysis in Policy Research. *Strategy Quarterly*. 2020;29(97):5-34.
35. Heidari A. Functions of Educational Policy-making in Education System. *Faculty of Law & Political Science, University of Tehran*.2019;6(1):261-280.
36. Benar A, Rezaian A, Memariani A, Moini A. Designing a policy model in the Ministry of Science, Research and Technology with a business intelligence approach: using foundational data theory. *Educational management innovations*. 2019; 14(3):107-128.
37. Jafari A, Karimi F. Professional policy-making in the education system in the third millennium with an emphasis on future research.2017;49(3):47-60
38. Amiri Farahabadi J, Abolghasemi M., Gahrmani M. Pathology of the political research process in Iran's higher education system; A qualitative study. *Quarterly journal of interdisciplinary studies in humanities*. 2016;8(4):139-171.

39. Hamidizadeh A, Qolipour R.A. Conceptual mapping and model validation of factors affecting the use of policy research in policy making. *Scientific magazine*. 2014;12(4):787-808.
40. Ahmadi Zahrani M. Policy research: the success factor of policy makers. *Development strategy magazine*. 2013(37):58-36.
41. Enyiazu FA. The Problems of Educational Policy Implementation and Its Influence on the Welfare of Teacher Labor Market in Nigeria. *Open Access Library Journal*. 2022;9(8):1-22.
42. Malin JR, Tan J. The State Innovation Exchange and Educational Policy. *Education Policy Analysis Archives*. 2022;30(123):n123.
43. Hung J. *Critical review on the trajectory of educational policy-making and how migrant children have been affected in China*. Springer. 2023.
44. Pechmann P, Haase S. How policy makers employ the term quality in higher education policy-making. *Scandinavian Journal of Educational Research*. 2022;66(2):355-366.
45. Yu H. *Migration and Educational Policy-making in China: A Critical Engagement with Policy Sociology and Bourdieu*. Routledge. 2022.
46. Malin J, Lubienski C. Whose opinions count in educational policy-making? *Current Issues in Education*. 2013;16(2).
47. Ming NC, Goldenberg LB. Research worth using:(Re) framing research evidence quality for educational policy-making and practice. *Review of Research in Education*. 2021;45(1):129-169.
48. Landi D, Walton-Fisette JL, Sutherland S. Physical education policy research in the United States: Setting a new orientation. *Quest*. 2021;73(1):45-62.
- Rozentsvaig A, Vdovin R. Topical Issues Of Research And Educational Policy Development In Russia. *Revista Binacional Brasil-Argentina: Diálogo entre as ciências*. 2020;9(02):197-211.
49. Nuraini N, Riadi A, Umanailo MCB, Rusdi M, Badu TK, Suryani S, et al. Political Policy for the development of Education. *International Journal of Scientific & Technology Research*. 2019;8(10).
50. Javdani H. *Policy research: The missing layer of decision and policy making in Iranian higher education*. Institute for Research and Training in Management and Planning, Tehran, Iran. 2014.